

והוינן בה: מאי טעמא, מהו טעם משנתנו, הסוברת דאם היתה קטטה ביניהם, היא אינה נאמנת לומר מת בעלי?.

רב חנינא אמר: משום דמשקרא, מרוב שנאה מתכוונת היא לאסור עצמה על בעלה.⁽¹²⁾

רב שימי בר אשי אמר: משום דאמרה בדדמי. שאם רואה שבעלה נכנס למצב של סכנה, היא בטוחה במותו, ואינה נותנת דעתה לומר שמא לא מת ולא אנשא. כי היות והיא שונאת אותו, היא אינה מדייקת בראייתה, ואומרת שמת, לפי השערת לבה.

מאי בינייהו, מהי הנפקא מינה בין שני הטעמים?.

איכא בינייהו, דארגיל הוא קטטה. שהקטטה קטז-ב באה בסיבתו.

לפי הטעם שהיתה משקרת, רק מצד קטטתו היתה אומרת כך, וכל שעבר כעסה אינה משקרת, והרי היא נאמנת.

אבל לטעם שאמרה בדדמי, גם בארגיל הוא קטטה, דנים אותה שהיא אמרה זאת בדדמי, ואינה נאמנת⁽¹³⁾.

איבעיא להו: עד אחד שהעיד שמת בעלה באופן שהלך הבעל למדינת הים, וקטטה בינו לבינה, מהו, מי מהימן העד האחד לומר שמת בעלה, או לא?.

וצדדי הספק הם:

והוינן בה: היכי דמי קטטה בינו לבינה שמפני כך האשה שונאה את בעלה?

כי אם היה ביניהם שום כעס אין זו "קטטה", לפי שדרך איש ואשתו לכעוס לפעמים זה על זה, ואין האשה שונאתו, בגלל זה. אלא, מדובר בקטטה המביאה לגירושין, דאורחא דמילתא שהיא שונאתו⁽¹⁴⁾.

אמר רב יהודה אמר שמואל: באומרת לבעלה בשעת כעסה: גרשיני!

ותמהינן: הרי כולחו נשי נמי אמרו הכי לבעליהן לבעליהן בשעת כעסן. אך אין הן מתגרשות גם אם הן אומרות נוסח זה!?

ומתריצין: אלא, באומרת לבעלה: גירשתני.

ומקשינן: וליהמנה דמגורשת היא, מדרב המנונא,

דאמר רב המנונא: אשה שאמרה לבעלה גירשתני, נאמנת.

היות ויש לה חזקה, שאין אשה נשואה מעיזה פניה בפני בעלה.

ומתריצין: הכא מדובר באומרת לבעלה: גירשתני בפני פלוני ופלוני.

ושאילנא להו לעדים, ואמרו: לא היו דברים מעולם.

ובכהאי גוונא מודה רב המנונא שאין האשה נאמנת.

11. תוס' רי"ד.

מיד בעלה, אף בזו חזקתה משקרת.

12. המאירי כתב טעם אחר: מאחר שנמצאת משקרת בטענת גרשתני כדי להפקיע את עצמה

13. מאירי.